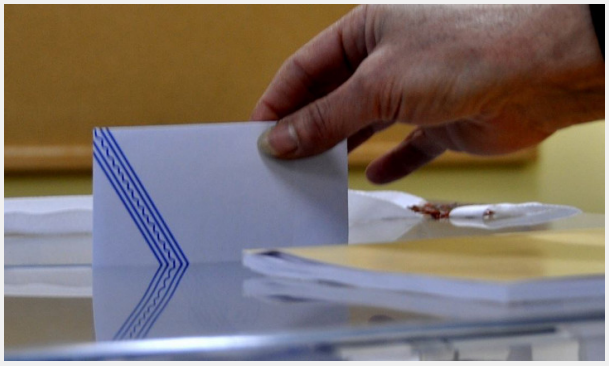

1. Οι τριπλές εκλογές της 26ης Μάη 2019, στο σύνολό τους, αποτυπώνουν μια υπόγεια λαϊκή οργή που εκφράστηκε με τη σκληρή τιμωρία του ΣΥΡΙΖΑ για τη δεξιά, ευρωμνημονιακή, αμερικανόφιλη, προδοτική και επηρμένη πολιτική του και ταυτόχρονα, την κραυγαλέα προγραμματική, πολιτική και κινηματική ανικανότητα της κομμουνιστικής, αντικαπιταλιστικής και μαχόμενης Αριστεράς να τη στρέψει προς τα αριστερά, γεγονός που άνοιξε το δρόμο σε μια ορισμένη συντηρητική αναδίπλωση με την επικράτηση μιας πιο δεξιάς, εθνικιστικής, ακραία νεοφιλελεύθερης και ρεβανσιστικής Νέας Δημοκρατίας, μαζί με την ενίσχυση μιας συστημικής κοινοβουλευτικής Ακροδεξιάς σε βάρος της υπόδικης, νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής.

Το γεγονός ότι ο μεγάλος όγκος της αποχής προέρχεται από κόσμο της αριστεράς πρέπει να ερμηνευθεί ως ταυτόχρονη αριστερή κριτική στον ΣΥΡΙΖΑ και την αριστερά αλλά και ως μη έγκριση του προγράμματος της ΝΔ, γεγονός που έχει στοιχεία μιας παραμένουσας λαικής διαμαρτυρίας προς όλους. Μπαίνουμε σε μια νέα ιστορική φάση. Ανοίγει ο δρόμος για την κυβερνητική επάνοδο της Νέας Δημοκρατίας και άμεσα για μια νέα επίθεση του κεφαλαίου σε όλα τα μέτωπα. Ανοίγει ο δρόμος και για μια νέα κοινωνική αντιπαράθεση με αυτή την επίθεση. Το πολιτικό σύστημα σταθεροποιείται εκ νέου και προς τα δεξιά, πάνω σε μια υπαρκτή, αλλά ασταθή και αντιδραστική οικονομική ανάπτυξη που προετοιμάζει μεσοπρόθεσμα μια ανώτερη κοινωνική αποσταθεροποίηση. Σε αυτό το πεδίο θα δοκιμαστεί και η απαίτηση για μια εκ βάθρων αλλαγή της στρατηγικής και πολιτικής της κομμουνιστικής, αντικαπιταλιστικής και μαχόμενης Αριστεράς.

2. Η Ελλάδα «προσαρμόζεται» στην ευρωπαϊκή και παγκόσμια τάση κρίσης των νεοφιλελεύθερων ρευμάτων, που δεν οδηγεί σε άνοδο της αντικαπιταλιστικής και μαχόμενης Αριστεράς, αλλά στην ηγεμονία των πιο επιθετικών εθνικιστικών και ακροδεξιών ρευμάτων, με παράλληλη υποχώρηση της «κλασικής» αστικής και μικροαστικής Αριστεράς και με μια αναδιάταξη του χώρου στην κατεύθυνση μιας «πράσινης», αντι-Τραμπ εναλλακτικής του ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

3. Η ΛΑΕ πλήρωσε ακριβά με τη συντριβή της την προγραμματική ασάφεια και την πολιτική της ασυνέπεια σε όλα τα πεδία. Το ΚΚΕ, καλύτερα οργανωμένο και προγραμματικά συγκροτημένο, όχι μόνο δεν ανέβηκε σε ψήφους και σε ποσοστά, αλλά ηττήθηκε και στις τρεις κάλπες, γεγονός που επιβεβαιώνει την καταφανή ανεπάρκεια αυτής της προγραμματικής συγκρότησης. Από το 2012 πέφτει διαρκώς σε ψήφους, ποσοστά και επιρροή, ακόμη και τώρα, στις πιο ευνοϊκές για αυτό συνθήκες, με την καταβαράθρωση του ΣΥΡΙΖΑ και την κρίση στη ΛΑΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αντί να στραφεί προς τα αριστερά του σε μια ισότιμη συμμαχία πάλης, επιδόθηκε σε ένα αγώνα «τσιμπολογήματος» απογοητευμένων αριστερών, ενώ με την προεκλογική του καμπάνια άνοιξε διάπλατα τις πόρτες προς τα δεξιά του. Σεχταρισμός προς τα αριστερά – οπορτουνισμός προς τα δεξιά. Αυτή την πολιτική την πλήρωσε, λιγότερο στην ευρωκάλπη, βαριά στις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές, με λίγες εξαιρέσεις, όπως στην Πάτρα που ακολούθησε άλλη πολιτική. Πράγμα που σημαίνει ότι οι εφεδρείες του εξαντλούνται διαρκώς, κάτι που ήδη φάνηκε στις αρχαιρεσίες εργατικών συνδικάτων. Τόσο το ΚΚΕ όσο και η Λαϊκή Ενότητα, παρά τους αγώνες των μελών τους, φάνηκε συχνά να υποκλίνονται πολιτικά στο ανερχόμενο ρεύμα του εθνικισμού.

4. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά τον αγώνα και την αυταπάρνηση των μελών της, σε πολύ δύσκολες συνθήκες, εμφανίζει σοβαρή πτώση στις ευρωεκλογές και μεγάλη στις περιφερειακές και δημοτικές που δεν κρύβεται από εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα, ούτε διασκεδάζεται με μια τεχνητή ικανοποίηση για μια αύξηση των περιφερειακών συμβούλων αποκλειστικά λόγω της αλλαγής του εκλογικού συστήματος και με μια «κρυφή» ικανοποίηση για την κατάρρευση της ΛΑΕ. Από αυτή την κατάρρευση δεν

πήρε ούτε μια ψήφο παραπάνω, αντίθετα, έχασε, όπως δεν πήρε τίποτε από την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ κατά 12% και κατά εκατοντάδες χιλιάδες ψήφους. Εκτιμήσεις για «αντοχή» δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα. Τα πρωτοπόρα, αριστερά και εργατικά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν στήριξαν τη «νέα» προγραμματική φυσιογνωμία και πολιτική γραμμή της τελευταίας Συνδιάσκεψης. Από «ΑΝΤΑΡΣΥΑ της ελπίδας» μετατράπηκε σε «ΑΝΤΑΡΣΥΑ της απογοήτευσης». Από «ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών», σε «ΑΝΤΑΡΣΥΑ των πλατφορμών» και του ανταγωνισμού, με πιο κραυγαλέα παραδείγματα την Αθήνα και, ακόμη χειρότερα, την Πάτρα, όπως και τη γνωστή αφίσα. Διότι προγραμματικά στράφηκε σε έναν εξασθενημένο κομμουνισμό παλιάς κοπής, σε μια αριστερίστικη επαναστατική και αντικαπιταλιστική φρασεολογία και πολιτικά σε μια σεχταριστική «αρνητική» καταγγελία των πάντων, με άρνηση μιας σύγχρονης μετωπικής πολιτικής αρχών, που κατέστρεφε κάθε επικοινωνία και επίδραση στα δυσαρεστημένα από τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ ρεύματα.

5. Εκτιμήσεις που κρύβουν αυτή την πραγματικότητα, που υποβιβάζουν το βάθος και την έκταση του προβλήματος και αξιοποιούν τη μια ή την άλλη δευτερεύουσα «θετική» πλευρά για να «επιβεβαιωθούν», κάνουν πλέον μεγάλη ζημιά στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Διότι κρύβουν, όχι μόνον την προγραμματική ανεπάρκεια και την άσφαιρη πολιτική της αντικαπιταλιστικής και μαχόμενης Αριστεράς, αλλά και την ανάγκη βαθιάς προγραμματικής επαναθεμελίωσης και ριζικής ανασυγκρότησης σε όλα τα πεδία. Διότι υποβιβάζουν την αδήριτη ανάγκη αναγέννησης ενός σύγχρονου κομμουνιστικού οράματος, αντίστοιχου με την εποχή μας και τις δυνατότητές της, που θα υπηρετεί με συνέπεια τις άμεσες ανάγκες, τις αγωνίες και αναζητήσεις που συνταράσσουν τη σύγχρονη εργατική τάξη και την πολύμορφη εκμεταλλευόμενη και διευθυνόμενη μισθωτή εργασία. Και που για αυτό, θα είναι ουσιαστικά επαναστατική.

6. Η παραπάνω αυστηρή κριτική στην πλειοψηφική γραμμή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μειώνει καθόλου την ανάγκη βαθιάς αυτοκριτικής της ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ. Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ εκτίμησε έγκαιρα την άνοδο του εθνικισμού, του νεοσυντηρητισμού και της Ακροδεξιάς, όταν άλλοι έβλεπαν «αριστερή στροφή» και «άνοδο των εργατικών αγώνων». Προειδοποίησε έγκαιρα για την πορεία ήττας της μαχόμενης Αριστεράς και ειδικά για την απομόνωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Πρότεινε διαρκώς μια μετωπική πολιτική αριστερής ανατρεπτικής συμμαχίας για την αντιμετώπιση των παραπάνω και την αναγέννηση των διεκδικητικών αγώνων, με μέτωπο στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Συκοφαντήθηκε για αυτές τις εκτιμήσεις και προτάσεις, από άλλο ρεύμα, που της χρέωσε πρόθεση «αναρρίχησης στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό στις πλάτες νεορεφορμιστικών δυνάμεων», «αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο», «παναριστερά» και «πληθυντική Αριστερά». Διαψεύστηκαν καθαρά και τα δύο ρεύματα. Τα μέλη της ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ έδωσαν τη μάχη των ευρωεκλογών, παρά και με τη διαφωνία τους με τη γραμμή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στήριξαν με διάφορους τρόπους όλα τα ψηφοδέλτια στις περιφερειακές εκλογές που στήριξε και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά την αντίθεσή τους με ορισμένα από αυτά.

7. Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ στήριξε παράλληλα διαφορετικές επιλογές ενωτικών σχημάτων, μαζί με άλλες δυνάμεις και αγωνιστές εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως στη Θεσσαλονίκη, το Ζωγράφου, τον Βύρωνα, την Νίκαια, το Αίγιο, τη Λευκάδα, το Αγρίνιο κ.α. Τα σχήματα αυτά, συγκρινόμενα με τα αντίστοιχα σεχταριστικά, είχαν μια ορισμένη επιτυχία. Αυτή η σχετική επιτυχία, όμως, δεν μπορεί να κρύψει το γεγονός ότι δεν ξέφυγαν από τη γενική πορεία της αντικαπιταλιστικής και μαχόμενης Αριστεράς. Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ, μαζί με άλλες δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έδωσαν μια πιο μετωπική κατεύθυνση στο περιφερειακό σχήμα της Δυτ. Μακεδονίας, το οποίο κατάφερε να συγκρατήσει σχετικά καλύτερα τις δυνάμεις του, συγκρινόμενο με τα άλλα περιφερειακά σχήματα. Ωστόσο, ούτε αυτό ξέφυγε από τη γενική τάση. Όλα τα παραπάνω σημαίνουν ουσιαστική και όχι στα λόγια αυτοκριτική επανεξέταση της πολιτικής της ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ. Αποδεικνύεται ότι δεν επαρκούν οι σωστές εκτιμήσεις, μια σωστή κριτική στα άλλα ρεύματα και η σωστή επίκληση σε μια συνεπή μετωπική πολιτική. Όλα αυτά είναι αναγκαίοι αλλά όχι ικανοί όροι. Για την απαραίτητη υπέρβαση απαιτείται βαθιά προγραμματική επεξεργασία, μια περισσότερο δημιουργική και εποικοδομητική πολιτική πρόταση, αντίστοιχες τολμηρές πρωτοβουλίες, ώστε να δίνεται θετική διέξοδος στις εκτιμήσεις και την κριτική με έμπρακτα παραδείγματα. Σε αυτή την κατεύθυνση θα κινηθεί η ΜΕΤΑΒΑΣΗ, όχι μόνη της, αλλά

μαζί με άλλες δυνάμεις και ρεύματα, εντός και εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

8. Την ερχόμενη Κυριακή, στο δεύτερο γύρο των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών, καλούμε σε καταψήφιση των υποψηφίων της Δεξιάς, του ΣΥΡΙΖΑ και του συστήματος και σε υπερψήφιση, όπου διεκδικούν τη δημαρχία, των υποψηφίων της Λαϊκής Συσπείρωσης που στηρίζει το ΚΚΕ, παρά τα όρια, τα λάθη και τη συχνά μη συνεπή αριστερη πολιτική ιδιαίτερα ορισμένων από αυτούς.

9. Μπροστά μας και άμεσα είναι η μάχη των βουλευτικών εκλογών. Ο χρόνος δεν επαρκεί για την αναγκαία προγραμματική και πολιτική τομή. Αυτό είναι ζήτημα που πρέπει να ξεκινήσει από την επομένη των εκλογών. Όμως, πρέπει και μπορούν να γίνουν γρήγορα ορισμένες σημαντικές αναπροσαρμογές στην πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των δυνητικών συμμάχων της, ώστε να αντέξει στις νέες πιέσεις που θα δεχτεί, αξιοποιώντας ορισμένες υπαρκτές δυνατότητες που αναπτύσσει ο συσχετισμός. Αυτές, σε πρώτη ανάγνωση, είναι: Α) Η αναπροσαρμογή του αντικαπιταλιστικού πολιτικού και εκλογικού προγράμματος ενάντια στο ρεβανσιστικό πρόγραμμα του κεφαλαίου που εκφράζεται με την πολιτική της Νέας Δημοκρατίας. Β) Το κυβερνητικό ζήτημα έχει λυθεί ουσιαστικά από τις ευρωεκλογές. Προβολή της ανάγκης για μια μαχητική, αριστερή και λαϊκή αντιπολίτευση που θα κατακτήσει καλύτερες θέσεις μέσα από τη μάχη των εκλογών για τις κοινωνικές αναμετρήσεις της επόμενης μέρας. Οι ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΜεΡΑ25 δεν αποτελούν αντιπολίτευση, αλλά παραλλαγές της ίδιας πολιτικής Γ) Η ειδική επεξεργασία συνθημάτων και διεκδικήσεων για τα μέτωπα του χρόνου και των σχέσεων εργασίας, του εθνικισμού, του «νόμου και της τάξης», των ιδιωτικοποιήσεων, της υγείας – πρόνοιας – συντάξεων, της παιδείας και της νεολαίας, στο γυναικείο και ΛΟΑΤΚΙ κίνημα. Δ) Η διόρθωση και «συμπλήρωση» του αντικαπιταλισμού με έναν σύγχρονο αντιιμπεριαλισμό και του αντι-ΕΕ μετώπου με τον αντιαμερικανισμό. Ε) Κάλεσμα σε όλη τη μαχόμενη Αριστερά και αγωνιστές της βάσης, για ένα ενωτικό ψηφοδέλτιο εκλογικής και πολιτικής συνεργασίας στην παραπάνω κατεύθυνση. Αυτό είναι πιο αναγκαίο από κάθε άλλη φορά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ διατηρώντας τον κύριο όγκο των δυνάμεών της οφείλει να συναισθανθεί τον ρόλο και τις ευθύνες που της αναλογούν και έχει τη δυνατότητα να πάρει θαρρετές πρωτοβουλίες, χωρίς τον φόβο ότι άλλες δυνάμεις θα την « καταπιούν ».

10. Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ δηλώνει «παρών» στη μάχη και θα τη δώσει με τρόπο ανάλογο με την προώθηση των προαναφερόμενων κατευθύνσεων. Χαιρετίζει όλους τους συντρόφους και συντρόφισσες και όλους τους ψηφοφόρους που έδωσαν τον αγώνα και στήριξαν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα αντίστοιχα περιφερειακά και δημοτικά σχήματα και τους υποψηφίους της, αλλά και τους συναγωνιστές και συναγωνίστριες που ψήφισαν τις άλλες δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς. Όλος αυτός ο κόσμος είναι η «μαγιά» για να δοθεί με πείσμα η επερχόμενη εκλογική μάχη, με το βλέμμα αποφασιστικά στραμμένο στην επόμενη μέρα της αναγκαίας υπέρβασης.

Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ είναι τάση της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α